

РЕШЕНИЕ

№ 7598

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 23.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **5476** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.28 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба на „Казино Елит“ АД със седалище в [населено място], подадена от пълномощника на дружеството адвокат Е. А., срещу Решение № 000030-4538/12.05.2022г. на изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искане на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал.5 от ЗХ в размер на 100 000 лева.

Жалбоподателят „Казино Елит“ АД обжалва решението на изпълнителния директор на НАП изцяло като незаконосъобразно. Твърди, че дължи само таксата по чл.3, ал.1 от Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта (Тарифата). Сочи, че дейността на дружеството се облага по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) и в тази връзка се позовава на чл.30, ал.7 от ЗХ, която изключва събирането на таксата по ал.5. Поради това е поискал възстановяването на платената такса по чл.30, ал.5 от ЗХ, като ответникът незаконосъобразно му е отказал това с оспореното решение. В съдебното заседание се представлява от адвокат Е. Александрова. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Р. С., оспорва жалбата в аргументи, изложени в съпроводителното писмо, с което е изпратена административната преписка. Твърди, че таксите по ал.1 и ал.5 от ЗХ са кумулативни, защото са с различно естество –

първата е за извършване на административната услуга по издаване/продължаване на лиценза и включва разглеждането на документите, а втората такса е за поддръжката на издадения вече лиценз и включва надзорната дейност на органите по чл.89, ал.3 от ЗХ – извършване на задължителните проверки в края на първата и на всяка трета година от срока на лиценза. Счита, че разпоредбата на ал.7 е законодателен пропуск и възникналото стълкновение с ал.6 следва да се тълкува в полза на държавата, а не на организаторите на хазартни игри. Счита също, че разпоредбата на ал.5 е по-нова в сравнение с разпоредбата на ал.7, поради което я отменя. Претендира възнаграждение за процесуален представител.

Съдът приема:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Установени факти:

Дружеството „Казино Елит“ ООД е подало искане с вх. № 26-К-21/13.01.2021г. за продължаване на първоначален лиценз за организиране на хазартни игри в игрално казино: [населено място], [община], магистрално шосе Е-79. При проверка по искането е установено, че не е спазен срокът за подаване на искането по чл.36, ал.1 от ЗХ, както и че на дружеството е наложена санкция с влязло в сила наказателно постановление за нарушение на ЗХ. Поради това искането за продължаване на срока на издадения лиценз е преобразувано и разглеждано като искане за издаване на нов лиценз по реда на чл.36, ал.4 от ЗХ.

По искането е издадено Решение № 000030-1953 от 28.05.2021г., с което е издаден лиценз на дружеството за организиране на хазартни игри в игрално казино за срок от 5 години. С решението са определени размерите на дължимите държавни такси – по чл.30, ал.1 в размер на 61 600 лева, и по чл.30, ал.5 в размера на 100 000 лева, дължими в 7-дневен срок от издаване на разрешението. Изрично е посочено, че удостоверението по чл.34 от ЗХ ще бъде предоставено след внасяне на таксите.

С искане вх. №26-К-627 от 28.04.2022 г., жалбоподателят е поискал от изпълнителния директор на НАП С. да му бъде възстановена сумата от 100 000 лв., като недължимо платена на основание чл. 129, ал.1 от ДОПК. Изложил е съображения за това, че таксата по чл. 30, ал.5 от ЗХ е недължима на основание ал.7, тъй като дружеството се облага с алтернативен данък по реда на ЗКПО

С Решение № 000030-4538/12.05.2022 г. изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платената по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.5 ЗХ в размер на 100 000 лв.

По делото не е представен документ, удостоверяващ плащането на таксата от 100 000 лева в полза на НАП, но съдът приема този факт за установен, доколкото той не е спорен между страните и се потвърждава от мотивите на административния акт.

Правни изводи:

Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП в рамките на материалната му компетентност по чл. 17, ал.1, т.16 ЗХ.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗХ няма други специални изисквания.

Не се установяват допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяната на административния акт.

Решението е издадено обаче при неправилно приложение на материалноправните разпоредби на закона.

Разпоредбата на чл. 30, ал.5 от ЗХ е нова и е приета с изменение на закона, обнародвано в ДВ, бр. 69 от 04.08.2020 г. Със същото изменение на закона е приета и разпоредбата на ал.7, предишна ал.5.

Държавата може да събира само данъци и такси, установени със закон - чл.60, ал.1 от Конституцията на РБ. Изискването публичните задължения да са установени със закон означава те да бъдат ясни и точни, което изключва разширителното им тълкуване или прилагането им по аналогия. В случая съществува стълкновение между таксата по ал.5 и алтернативното данъчно облагане по ал.7 на чл.30 от ЗХ. Разликата между двете публични задължения е в това, че таксата е за конкретна услуга, която държавната администрация предоставя на лицето, а данъкът е върху определено имущество, доход или за определена дейност без държавата да престира конкретна насрещна услуга. В този смисъл последващият надзор, който органите на НАП осъществяват върху хазартната дейност, извършвайки задължителните проверки, не може да се определи като услуга, която държавата извършва на организаторите на хазартната дейност. Аргументите на ответника в този смисъл са неоснователни. За разходите на администрацията по законово вмененото ѝ задължение за извършване на надзор е въведено данъчното облагане по чл.245 от ЗКПО. По тези съображения събирането на таксата по ал.5 едновременно с алтернативния данък по ЗКПО е недопустимо.

Предвид изложеното, оспореното решение се отменя на основание чл.146, т.4 от АПК поради противоречието му с материалния закон, като преписката се връща на органа за ново разглеждане.

Разноски:

При този изход на спора разноските се поставят в тежест на ответника.

Ответникът не е възразил относно размера на претендирането адвокатско възнаграждение в размер на 4 260 лева, установено с представените договор за правна защита и съдействие, фактура и платежн

, поради което съдът не разполага с основание да извършва преценка по чл.78, ал.5 от ГПК, приложим във връзка с чл.144 от АПК, за прекомерност на адвокатското възнаграждение съобразно фактическата и правната сложност на делото.

На основание чл.143, ал.1 от АПК ответникът следва да заплати на жалбоподателя от бюджета на НАП разноски размер на 4 310 лева за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 38^{-и} състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-4538/12.05.2022г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите.

